

tuse sündimist, mis jäalle awalisufs teeb, et rahva luulemisse wägi eelläijate käest välitud mälestuste tülles mitu sada aastat töötanud, enne kui jut praequist kõmbet oli võtnud. Kalevi poea ligemad fügulased, seda mõne korda tema seltsis tabame, on: Alewi, Sulewi ja Olewi poeg, viimine kui üks fügelt tulnud wõõras, kellega kangelaneest vast hiljemine tutvustanud. Reist loinest on Kalevi poeg oma kangelasega igapidi ülem. Ebt tema kül rannmu pooltest inimlikust määramisest mõõda joosseb, siiski näitab tema vürstustus mitmes lohos enam lapje kui täiskasvanud mehe sarnane; mis jäalle, kuda juba ülemaal tähendab, näitab, et tema jutu sünnitajad lapselkätki piire ligidal elasivad. Sedä mõõdo, kuda tema sünnitajatel ja lastutajatel hõivsamad ebf raekmed elupäämad olnud, leiamme kaa Kalevi poega kord röömsal ja laustilisul, kord jäalle nukral ja survel tujul.

„Baatame sin lühidelt Kalevipoega laulude sisu, kuda nemad praequu trükitud meie filmi ees seisavad, siis kuuleme esimeses laulus, et manaisa kuulsad poead maapealje tütarlastega armastuses endid pidanud segama, nõnda et üks fügimeeste sugu maailma süniks. Üks täberdune jumalikust võlust idanenud meeste sugu olimad meie fügulased, Kalev ja tema kuulsad poead. Põbjalotkas saanud wana Kalevi oma tiiva peal üle mere ja pillutanud teda Wiri randa maha, kus temast hiljemine meie maa esimene valitseja wäljatulnud. Mõne aea pärast jutust üks leiknaine Lääne moal ühe fügopea ja sedre muna karjateelt leidma, mis tema loeu viinud ja wakas laane alla lasturama pannud. Ranapoeast ja tedremunaast lasturamund faks launist viigat Salme ja Linda. Neil kainud palju lossilasi, nimelt: kuu, päike, tähte poissile, mõned wägewad majand ja Kalev; Salme läinud tähepoisile ja Linda Kalewile abikaasaks. Nende lossimisest ja pulmapidust teeb laulik loia jutu ja loob pulmade lõpetusel mõlemad noored paarid loju minna. Salmeest, seda förgede taewa alla tööteti, ei kuule meie pikeralt midagi, aga maa peale jäänud Linda astub edespidi veel meie filmi ete. — Koha teises laulus jaame teadusi, kuda Lindale õnnelikus abiellus palju poegi olla sündinud, viimne „pejamuna“ aga vast pärast isa surma ilmale tulnud, ommitegi wendadest förgi wägewam olnud, nõnda et tema mälestus üksi

luestumata jäänud. Selle fülijahs töösnud viimse poea tulevat anu ja liitust olla isa juba enne oma surma ja poea sündimist abikaasale etekuulutanud, ühtlase ütelnud, et tema isalik film siin elus poega enam näha ei saada. Ühel õnneliku öhtu wideswilul räägib ta abikaasale oma soovimist, et riit jagamata ühe poeale päranduseks pidada jäätma, aga liisi selle üle otust andma, seda wendade seast funingaks töötetaesse. Ei kuigi sava peale tehtud seadust jáab wanaank haigeks, ja ebt kül Linda oma sõle sündma paneb ja lepatruu lendama läkitab, abikaasale ardtisi otsuma, siiski peab wana Kalev surema; fest et surma vasta rohku ei kasva. Linda saewab ise kadund mehele fügawa hanu, peseb tema surnuseha, ehitab riidesse ja sängitab teda siis mulla põue puhkama. Et hauapaik tuleva põlvlele tundmata ei jäääs, fannab lekk igalt poost falju siwa folju, mis ta Kalevi halmu peale subjendab. Kivihunnit seisab veel tänapääwal kui förgje faljuküngas Tallinna toompääe mäe nimel wadataja filmat nähtaval. Ühel pääwal libiseb raske sirkipak lesel biusti singust, misga ta kivi kandis, tema väsim rannmu ei jassa raskest kivi ülestõsta, tema istub kivi otsa ja nutab fibedast lesemaise wileisust. Tema filmist pilututud pisaratest paisub üks járm lagendale, mis tänopääwal veel Tallinna ligidal nähtaval. Lühilese aea pärast toob ta oma viimse poea raske hädaga ilmale, sed juba täitis isast etekuulutud fügust ilmutab. Niskal lesemaisel kaimad palju lossilasi, seda vasta ei wöeta. Viimne lossilane, Soome tuuletark, lähev ähwardates soju, ja töötab põlgamist naisele kate tasudä.

Kolmandama laulu alustus näitab übt tuli Kalevi poea voisskre põlwest. Kurjad wainud pilkowad wona Pilker taati, kes parajalt wasskeratil wantriga randa sillal sõitis; kõtes poewad siiski pilkajad merepõhja peitu. Kalevi poeg kirelt nende fannus, püab neid oma fael-koti ja wiib Pilkeri kate nühelda. Siis lähwad vennad lossimeliste metja elajaid tapma. Muist tapetud elajad, nõnda kui teiste nülitud nahad fannab noorem wend oma ösal. Mehed idutavad metja warju wäsimust publa ma, ja töötavad aewiitels laulu. Wanem wend laulab lebed ja osad pündesje haljendama ja urwad pääle poistel paismata. Teine wend laulab ölmmed ötsemä, wilja, marjad, öunad ja